

АПАРАТ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Головне науково-експертне управління

01008, м.Київ-8, вул. М. Грушевського, 5, тел.:255-40-25, 255-45-01; факс: 255-41-86

До реєстр. № 2072 від 05.09.2019
Народні депутати України
М. Княжицький та інші

ВИСНОВОК

на проект Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про телебачення і радіомовлення» щодо удосконалення механізмів забезпечення прозорості власності та фінансування аудіовізуальних (електронних) засобів масової інформації»

У законопроекті пропонується внести зміни до Закону України «Про телебачення і радіомовлення» (далі – Закон), якими уточнити положення чинного законодавства з метою дотримання вимог щодо прозорості структури власності суб'єктів інформаційних відносин. Зокрема, пропонується визначити суб'єктів, які можуть здійснювати вирішальний та значний вплив на управління або діяльність юридичної особи, ключових учасників; процедуру визначення прозорості/непрозорості структури власності; визначити нові строки подачі інформації про структуру власності; посилити відповідальність ліцензіатів за неусунення порушень щодо прозорості структури власності тощо.

Як зазначено в п. 6 пояснювальної записки до законопроекту, «прийняття законопроекту дозволить удосконалити механізми здійснення контрольних функцій Національною радою України з питань телебачення та радіомовлення та сприятиме правовій визначеності при встановленні кола осіб, які можуть здійснювати вплив на діяльність телерадіоорганізацій та провайдерів програмної послуги».

Головне науково-експертне управління, розглянувши поданий законопроект, висловлює щодо нього такі міркування.

1. Аналіз супровідних документів до законопроекту свідчить про відсутність належного обґрунтування скасування діючої законодавчої заборони засновувати та брати участь *органам місцевого самоврядування* в телерадіоорганізаціях або провайдерах програмної послуги (нова редакція абз. 2 ч. 2 ст. 12 Закону). Необхідно взяти до уваги, що зазначена заборона підтверджена і Законом України від 03.10.2019 № 158-ІХ «Про внесення змін до деяких законів України щодо забезпечення прозорості власності провайдерів програмної послуги багатоканальних цифрових ефірних телемереж із загальнонаціональним покриттям», яким ч.ч. 2, 3 та 6 ст. 12 Закону викладено в новій редакції. При цьому, додаткового обґрунтування

потребує пропозиція встановити заборону на заснування та участь в телерадіоорганізаціях або провайдерах програмної послуги *об'єднанням підприємств* (зміни до абз. 5 ч. 2 ст. 12 Закону).

Вищезазначені пропозиції не в повній мірі відносяться до предмету законопроекту, яким, згідно з його назвою, є удосконалення механізмів забезпечення прозорості власності та фінансування аудіовізуальних (електронних) засобів масової інформації.

2. Головне управління не вбачає за доцільне доповнювати ч. 1 ст. 23 Закону новим абзацом, згідно з яким до ліцензування мовлення не застосовуються положення Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності». Зазначене питання вже врегульоване в п. 4 ч. 1 ст. 7 Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності», згідно з яким діяльність у галузі телебачення і радіомовлення ліцензується відповідно до Закону України «Про телебачення і радіомовлення».

3. Певні зауваження викликає редакція нової ст. 24-1 Закону.

3.1. Зокрема, виглядає дискусійною пропозиція щодо наділення повноваженнями Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення (далі – Національна рада) встановлювати форму декларації про майновий стан власника суб'єкта інформаційної діяльності у сфері телебачення і радіомовлення (абз. 5 ч. 5 нової ст. 24-1 Закону). Зазначена новела, на думку Головного управління, потребує узгодження з повноваженнями Національної ради, визначеними в Законі України «Про Національну раду з питань телебачення і радіомовлення», в якому доцільно вичерпно визначити повноваження регулятора.

3.2. У ч. 7 нової ст. 24-1 Закону доцільно передбачити повідомлення ліцензіата чи заявника про витребування відповідної інформації та документів не лише письмово рекомендованою кореспонденцією (листом, телеграмою) з повідомленням про вручення або кур'єром за адресами, вказаними цими особами, але й з використанням засобів електронної пошти, вказаної у Державному реєстрі або відповідній заяві.

3.3. В абз. 5 ч. 9 нової ст. 24-1 Закону пропонується надати Національній раді право продовжувати строк усунення порушень вимог щодо прозорості структури власності, проте не уточнюються межі, у рамках яких Національна рада продовжує цей строк.

3.4. Відповідно до ч. 11 нової ст. 24-1 Закону «визнання структури власності заявника, який звернувся з заявою про отримання ліцензії, непрозорою, є підставою для *відмови у видачі ліцензії*». Звертаємо увагу, що у чинній ч. 6 ст. 12 Закону визначається, що недотримання вимог (у тому числі щодо структури власності), є підставою *недопущення відповідної телерадіоорганізації до конкурсу на видачу ліцензії на мовлення* (ч. 6 ст. 12), *відмови їй у видачі та продовженні ліцензії на мовлення*, а також для відмови у видачі та продовженні ліцензії провайдера програмної послуги. Вбачається, що вказані правові норми необхідно узгодити.

4. У визначеннях термінів «вирішальний вплив на управління або діяльність юридичної особи» та «значний вплив на управління або діяльність юридичної особи» (зміни до ст. 1 Закону) використовується формулювання «*незалежна від формального володіння можливість здійснення такого впливу*». На думку Головного управління, такий вираз не відповідає принципу правової визначеності, адже з огляду на те, що законодавча пропозиція не дає чіткого механізму виявлення такої «*можливості* здійснення впливу», подальше правозастосування надаватиме регулятору широкі дискреційні повноваження.

5. Виглядає спірним формулювання нового абз. 5 ч. 8 ст. 72 Закону, згідно з яким до телерадіоорганізації не застосовуються санкції, якщо вона доведе, що порушення «стало наслідком недоліків відповідних нормативно-правових актів, які допускають неоднозначне (множинне) трактування прав та обов'язків телерадіоорганізації та/або повноважень Національної ради». Адже при підготовці будь-якого закону необхідно уникати ймовірного неоднозначного трактування прав та обов'язків, а рішення у конкретних спірних питаннях приймається судом.

6. Положенням законопроекту притаманні певні техніко-юридичні та редакційні вади.

6.1. У змінах до ч. 2 ст. 12 Закону здійснюється посилання на неповну назву Закону України «Про суспільне телебачення і радіомовлення *України*».

6.2. Зміни до ч. 4 ст. 12 Закону (щодо включення до інформації про відповідних суб'єктів в Державному реєстрі суб'єктів інформаційної діяльності у сфері телебачення і радіомовлення адреси веб-сайту, де розміщується інформація про структуру власності), вочевидь, мали б супроводжуватись внесенням відповідних змін до ч. 12 ст. 38 Закону, в якій наводиться перелік відомостей, які мають бути внесені у згаданий Реєстр.

6.3. Некоректним є використання в абз. 12 нової ч. 3 ст. 59 Закону власної назви органу державної влади (Державна фіскальна служба), оскільки назви органів державної влади можуть з часом змінюватися, що потребуватиме внесення відповідних змін до Закону.

Керівник Головного управління

С. Тихонюк

Вик.: Т. Ткач, Е. Вальковський

СЕДО ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Підписувач: ТИХОНЮК СВІТЛАНА АНДРІЙВНА
Сертифікат: 2B6C7DF9A3891DA104000000733B420047F32C01
Дійсний до: 10.11.2020 23:59:59

Апарат Верховної Ради України
№ 16/3-2020/40267 від 30.04.2020

69323